

În pădurea Marelei Sorjor
trăia o familie de iepuri.
Pe cel mai mic dintre ei îl cheama Pompon,
deoarece codița lui semăna cu
un pompon mare, ca un dansor de cântăc.

Pompon avea mulți prieteni. În pădurea foarte
mult să se joace cu ei și să exploreze pădurea.

Într-o zi, când tot șopâia într-un luminis, o șoricică
a ieșit din trunchiul unui copac bătrân. Era prima
dată când vedea un iepure. Curioasă, a ridicat
privirea spre el și a zis:

— Bună! Tu cine ești?

— Bună, șoricică. Eu sunt iepurele Pompon.

— **Ce mare ești,** Pompon! a exclamat
ea impresionată. Eu sunt șoricica Sorja.

Fuțin mai departe, pe un drum de țes,
a auzit tropot de copite.
Pompon i-a eprit și a clădit urechile.
Se apropia un cal.

Când a ajuns în dreptul lui,
calul a oprit capul și a zis:
— Buni! Mă numesc Galop-țate.
Eu sunt calul de pășune. Tu cine ești?
— Tu sunt Pompon, iepurele mare,
o ai Pompon cu mâncare.
— Mare? Un iepure mare?
Dar tu ești foarte mic!
I-a sărit și așezat calul.

Și și-a continuat drumul...
Iară să-l mai acorde atenție iepurețului.

